

'Tennis parents are terrible!', zegt Gardner Mulloy. De inmiddels 97-jarige Mulloy – Hall-of-Famer, US Davis Cup speler, USPTA Master Pro en Wimbledonkampioen – loopt al wat jaartjes in de tenniswereld mee. Hij zou het liefst alle ouders wat verder van de baan zien tijdens trainingen en wedstrijden, en dat ze zich er minder mee bemoeien. Een visie van een bejaarde man? Of denken anderen er ook zo over?

Door: Hans Römer | hans@tennisjournaal.nl

Florida Line Calls #3

Tennisouders in Amerika

'Can't live with them, can't live without them!'

Een aantal jaar terug werd tijdens een bijeenkomst van Nederlandse tennistrainers de volgende vraag voorgelegd: is Richard Krajicek Wimbledonkampioen geworden dankzij of ondanks zijn vader? Lastige en gevoelige vraag. Een helder antwoord is onmogelijk. Wel is duidelijk dat Richard na het behalen van zijn enige Grand Slam titel een fantastische ambassadeur is geworden voor de tennissport. Waar is Petr, als vader, trotser op?

Waar het dus om gaat, is of ouders een ontwikkeling van hun kind(eren) kunnen versnellen of juist stagneren. In de vorige editie van het Tennisjournaal deelde VNT-voorzitter Pons Jan Vermeer zijn scherpe mening: 'Mijn persoonlijke visie op het niet doorbreken van jonge tennissers richting de mondiale top is dat wij als trainers teveel oplossingen voor onze leerlingen.' Laten we er een schepje bovenop gooien door te stellen dat ouders dat ook doen. Mensen die succesvol zijn – in tennis, voetbal, politiek, business, kunst, etc. – hebben altijd één component gemeen: het leren overwinnen van hindernissen en obstakels. Trainers, coaches, leraren en ouders nemen die maar al te vaak weg. Op het moment dat zich een serieuze 'challenge' voordoet, weet de jonge tennisser deze niet te nemen.

Wie bijgaande fotocollage ziet, zou kunnen denken dat het hier gaat om een toernooitje voor 45-plussers. Niets is minder waar. Het gaat hier om ouders die tijdens de USTA Boys' & Girls' 12 National Spring

Championships in Delray Beach, Florida, de tassen voor hun kinderen dragen (lees: zij nemen een hindernis weg). Een van die ouders keek mij beduusd aan, toen ik hem vroeg: 'Meneer, als u een toernooitje speelt, draagt uw dochter dan uw tas?'

Ricardo Mendivil, die ooit Junior Davis Cup voor Peru speelde, laat zijn 8-jarige zoon Christopher zelf zijn tennistas dragen naar trainingen en toernooien. Mendivil, vader en coach, knows what it takes: 'Christopher gaat zelf naar de USTA website om zijn inschrijving met creditcard te betalen!' Gelukkig heeft Ricardo steun van zijn vrouw Kristin die ook op hoog niveau heeft gesport. Beiden zijn overtuigd dat hindernissen deel uitmaken van het leerproces.

Driehoeksverhouding

Volgens David Zeutas-Broer is een goede driehoeksverhouding tussen speler, coach en ouders van groot belang. David is de Player Development Manager voor USTA New England en traint alle toppers uit Maine, New Hampshire, Massachusetts, Vermont, Rhode Island en Connecticut. Op de vraag hoe hij de ouders 'coacht', antwoordt David: 'Elke drie à vier maanden organiseren wij een bijeenkomst met ouders en spelers. We evalueren de afgelopen maanden en plannen vervolgens voor het komende kwartaal. We streven naar een zeer open communicatie, zodat iedereen op hetzelfde spoor zit ten aanzien van de doelstellingen, toernooien en inbreng (of limits) van de ouders.'

AMERIKA | TENN

Richard Williams, een goed voorbeeld van vader/coach, raapt na vele Grand Slamoverwinningen van zijn dochters Venus en Serena nog steeds trouw de ballen op terwijl zijn dochters zich met hun sparringpartners voorbereiden op het aankomende seizoen in Europa. Welke fout maken ouders, naar zijn mening, als het gaat om het begeleiden en opleiden van een zoon of dochter naar topspeler? 'Kinderen spelen veel te vroeg en veel te veel toernooien', vertelt Richard Williams. 'Ik nam Venus mee naar een toernooitje toen ze negen jaar oud was en ik had het meteen gezien: aan dit 'circus' willen wij niet deelnemen!' Richard gelooft heilig (hij is overtuigd Jehova-getuige) in het motto 'Less is more'. In de negen tot twaalf jaren die volgden trainden Venus en Serena om de week slechts twee of drie uur per week! Richard: 'Maar we trainden zestig minuten non-stop, geen water, geen gehang. Het was een vol uur keihard werken.' En ja, hij is uiteindelijk de meeste succesvolle vader/coach in de tennisgeschiedenis.

Circus

We weten natuurlijk allemaal wat hij bedoelt met het zogenaamde 'circus': de toernooien, de rankings, het belang, de bond (USTA/KNLTB), de coaches, de spelers en uiteraard de aanwezige ouders. Maar als je in dit 'circus' dan toch een hoge ranking hebt bereikt, krijg je dan steun van de USTA? 'Financieel zeker niet', vertelt Jennifer Kelley, die jaarlijks \$30.000,- besteedt aan de tenniscarrière van haar dochter Meghan. Meghan, die momenteel nummer 2 staat in de USTA New England Girls 12's en nummer 21 in Amerika, reist het hele land door om al die punten bij elkaar te sprokkelen, want in Maine zijn er geen tegenstanders meer; ze versloeg onlangs een tennisslerares in een finale! De USTA biedt wel regionale trainingen aan, om met andere toppers

te sparren. 'Meghan wil graag professioneel spelen, maar als er een Division I Scholarship in zit, zijn we ook tevreden', zegt Jennifer.

Opdracht

Tennistrainers hebben er dagelijks mee te maken. Vaak genoeg vertellen de ouders met trots dat hun kind zeer atletisch is en daarom in een hogere groep moet trainen. Het blijkt vaak om een gemiddeld kind te gaan en de ouders realiseren zich vaak niet dat de topgroep daardoor juist weer zwakker wordt. Het is wel aan te bevelen om ouders statistisch te betrekken bij een wedstrijd. Met andere woorden: geef ze een opdracht, zoals het bijhouden van servicepercentage, het stuitgebied van de geslagen ballen of unforced errors. Het doel is om zoveel mogelijk wedstrijd gerelateerde emoties te elimineren en uiteindelijk de trainer te helpen met wat eenvoudige statistieken. Ouders hoeven ook niet per se bij elke wedstrijd aanwezig te zijn, zij kunnen best eens een wedstrijd overslaan. Ouders hebben het daar soms moeilijk mee, maar als de trainer op een tactische manier weet duidelijk te maken dat hun kind juist beter presteert zonder hun aanwezigheid, dan willen de ouders best wel een keertje weg blijven!

In Amerika en Nederland komt het uiteindelijk op dezelfde componenten neer. Goede communicatie, het leren elimineren van emoties, maar ook integere betrokkenheid en support. Voordat ik zelf op 11-jarige leeftijd mijn eerste houten racket ontving, voetbalde ik altijd met veel plezier, zoals veel Nederlandse jongetjes. Met vier simpele woorden van wijsheid ontving ik steun, betrokkenheid en interesse van mijn moeder Ineke. Als ze de wedstrijd had gemist, dan vroeg ze nooit of ik gewonnen of verloren had, maar: 'Heb je lekker gespeeld?' ●